

men jeg tror ikke, det er heldigt at forøge Bevillingen paa indeværende Tidspunkt, idet det maa anses for sandsynligt, at Bevillingen i alt Fald for det kommende Aar nogenlunde vil kunne strække til.

Fra det ærede Medlem Hr. Ulrichs Side blev der fremsat en Række Bemærkninger, der jo viser, at det ærede Medlem staar paa et Stade, hvorfra han mener at kunne overskue det hele og ogsaa mener at være berettiget til at erklære, at alle de, der ikke deler hans Anskuelse, handler fuldstændig ansvarslost i denne Sag. Jeg vil tillade mig at fremsætte en Indsigelse mod denne Udtalelse. Jeg er mig mit Ansvar bevidst, og jeg vil ikke uden videre gaa med til, at jeg handler aldeles ansvarslost, selv om jeg ikke i alle saglige Spørgsmaal er enig med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem fremsatte den Opfattelse, at naar jeg ikke havde foreslaaet 20 000 Kr. til Afkomsbedømmelsen og Udvalget nu har maattet sætte dem ind, var det en Forglemmelse, som jeg havde gjort mig skyldig i, og som Udvalget havde maattet rette. Ja, det ærede Medlem var saa venlig at sige, at det var ikke mig, der havde glemt noget, for jeg havde saa meget at tænke paa, men det var min Departementschef, altsaa Administrationen, der havde glemt det. Jeg maa i al Almindelighed sige, at en saadan Betragtning hører ikke hjemme i en parlamentarisk Forsamling. Her kan ingen angribe Embedsmænd, der er afskaaret fra at svare. Skal der kritiseres noget i et Ministerium, maa man henvende sig til Ministeren. Er der glemt noget, er det mig, der har glemt det. At forsøge at fritage Ministeren for Ansvar og drage Departementschefen eller en anden Embedsmand frem er ganske urigtigt i al Almindelighed, og det er for øvrigt i dette Tilfælde i enhver Henseende urigtigt, idet jeg kan oplyse, at jeg aldeles ikke har glemt dette. Jeg er fuldt ud bekendt med den Kommission, der var nedsat af den forrige Regering til at undersøge hele dette Spørgsmaal om Husdyrlovens Revision, og med, at ikke selve Kommissionen, men et betydeligt Mindretal indenfor denne havde indstillet Statsdyrskuekommissionen og Statsdyrskuerne til Ophævelse og havde foreslaaet 20 000 Kr. til Bevillingen til de landøkonomiske Foreninger til Gennemførelse af Afkomsundersøgelserne. Der er ikke glemt noget som helst i denne Sag, men jeg har ment, at i Tider, hvor der skulde spares, laa den Mulighed for, at de landøkonomiske Foreninger dels kunde udføre disse Undersøgelser meget billigere, naar de blev lokalt

udført, og dels kunde de finde Udvej til selv at skaffe disse Beløb frem. Det er derfor med fuldt Overlæg, jeg har foreslaaet at ophæve Statsskuerne uden at sætte noget i Stedet. Og det er heller ikke ganske rigtigt, at det er Udvalget, der har maattet rette paa den saakaldte Forglemmelse. Det er de samvirkende danske Landboforeninger, der er kommet og har sagt: Vi maa have et Beløb, ellers kan vi ikke komme igennem, og det maa være 20 000 Kr. som tidligere af Kommissionen foreslaaet, ellers kan vi ikke gennemføre Sagen paa forsvarlig Maade. Det har jeg højet mig for.

Naar det ærede Medlem Hr. Ulrich vedrørende Statsdyrskuekommissionens Ophævelse løftede sig til en saadan Højde, at han udtalte, at jeg lader haant om al Fornuft, og mente at kunne fremhæve, at det var Statspræmieringen, der havde bevirket udadtil den mægtige Udvikling af hele vor Husdyravl, vil jeg dertil sige: Aldeles ikke! Det er rigtigt, hvad Mindretallet udtaler, at Statsdyrskuekommissionen og Afholdelse af Statsskuer har betydet overordentlig meget for Udviklingen af dansk Husdyravl, men enhver, der er kendt med Forholdene i Øjeblikket — og jeg har ved at høre paa det ærede Medlem Hr. Ulrich faaet det Indtryk, at det er vist nogle Aar siden, han direkte har beskæftiget sig med disse Sager —, vil jo vide, at det, der er det betydende, det, der maa regnes med, er Landboforeningernes Dyrskuer, de lokale, men først og fremmest Fællesskuerne, hvorfor det ogsaa er saaledes, at Statsskuerne egentlig opfattes som et Appendix til disse Skuer, og man er paa Fyn allerede for nogle Aar siden og flere Steder i Jylland amtsvis gaaet over til disse Fællesskuer. Statsdyrskuekommissionen skal have fuld Anerkendelse for sit Arbejde, men det erkendes af alle, der har Kendskab til disse Forhold, at naar der skal spares, er det i vore Dage Statsdyrskuekommissionen og Statsskuerne i det hele, der kan spares paa. At der sidder sagkyndige i Kommissionen, er selvfølgelig, de er jo indstillet af de landøkonomiske Foreninger og udnævnt af Landbrugsministeriet. Jeg tør forsikre om, at efter Vedtagelsen af dette Forslag vil Sagkundskaben ikke blive mindre. Det bliver jo i alt væsentligt ganske de samme Folk, der foretager Bedømmelsen. Frygten for, at man ved at ophæve Statsdyrskuerne skulde forringe Husdyravlens fremtidige Udvikling, beror derfor paa en fuldstændig Misforstaaelse. Dette med, at Statspræget skal være over Arbejdet, er en forældet Opfattelse; saaledes ser Folk ikke paa det ude i Landbruget,